

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในการเรียนภาษาอังกฤษนั้น ไม่ได้เรียนเพื่อจะรู้ภาษาอังกฤษเท่านั้น แต่เรียนเพื่อจะใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้เนื้อหาสาระอื่น ๆ ดังนั้น ผู้สอนจึงต้องพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ฟัง พูด อ่าน เขียน และโดยทั่วไปแล้วการเรียนภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะนั้น ทักษะอ่านเป็นทักษะที่มีความสำคัญมากที่สุด เพราะผู้เรียนมีโอกาใช้ทักษะ ฟัง พูด และเขียน น้อยกว่าทักษะอ่าน (ดวงพร จริจิตไพบูลย์, 2545, หน้า 3) ซึ่งสอดคล้องกับผู้เชี่ยวชาญหลายคน ที่เห็นพ้องกันว่า 80-90 เปอร์เซ็นต์ของความรู้อ หรือข้อมูล ที่คนต้องการมักจะ ได้มาจากการอ่าน (Rozakic, n.d. อ้างถึงใน วีรวิธ มาพะศิริานนท์, 2546, หน้า 5) ทั้งจากข่าวสาร ข้อมูล และตำรา วิชาการต่าง ๆ ที่ถูกส่งผ่านมายังชีกโลกตะวันตก ในรูปแบบของข่าวสารสิ่งพิมพ์และตำรา (Text Book) ผู้ที่สามารถอ่านได้เร็ว มาก และเก็บใจความสำคัญได้ดี ก็จะเป็นผู้รอบรู้ พร้อมทั้งจะก้าวไปสู่ การเป็นผู้เป็นที่ประสบความสำเร็จในศตวรรษนี้อย่างภาคภูมิ และการอ่านถือว่าการเรียนรู้ ด้วยตนเองที่ง่ายที่สุดวิธีหนึ่ง (วีรวิธ มาพะศิริานนท์, 2546, หน้า 5) นอกจากนี้ เอเดอร์สัน (Alderson, 1984, p. 1) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านภาษาอังกฤษไว้ว่า “การอ่านภาษาอังกฤษ มีความสำคัญ และมีความจำเป็นมากสำหรับการศึกษาค้นคว้าทางวิชาการ งานอาชีพ และการพัฒนา ส่วนบุคคล ทั้งนี้ เพราะความรู้ต่าง ๆ ที่ตีพิมพ์นั้นเป็นภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ ดังนั้น ทักษะการอ่าน จึงเป็นทักษะที่มีความสำคัญมากที่สุด” นอกจากนี้ การอ่านภาษาอังกฤษยังเป็นกุญแจสำคัญที่จะ ไข ไปสู่การศึกษาค้นคว้าทุก ๆ ด้านในการเรียนไม่ว่าจะเป็นการเรียนระดับใด (กรมวิชาการ, 2545, หน้า 1; สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2540, หน้า 38)

สำหรับการสอนอ่านที่ดีนั้น คือ การให้นักเรียนจับใจความของสารที่อ่านได้ ดังที่ วิลเลียมส์ (Williams, 1984) ได้กล่าวไว้ว่า “ความเข้าใจในการอ่านเป็นจุดมุ่งหมายหลักของการอ่าน ทั้งปวง การอ่านโดยจับใจความอะไร ไม่ได้ ไม่ควรนับว่าเป็นการอ่าน เพราะการอ่านในลักษณะ ดังกล่าวไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ใด ๆ แก่ผู้อ่าน” แต่อุปสรรคที่มักจะมีพบในการอ่านภาษาอังกฤษนั้น คือ ผู้อ่านไม่สามารถทราบความหมายของคำศัพท์ที่ไม่รู้จักมาก่อนหากคำนั้นปรากฏอยู่คำเดียวโดด ๆ แต่ถ้าคำนั้นปรากฏอยู่ในประโยค หรือ มีข้อความข้างเคียงก็เป็นไปได้มากที่จะสามารถทราบหรือ เดาความหมายของคำนั้นได้โดยอาศัยข้อความที่อยู่ข้างหน้าหรือข้างหลังคำนั้น ช่วยในการหา ความหมาย (สุนิจ สุคตขวิบูลย์, 2543, หน้า 2) ซึ่งความคิดนี้สัมพันธ์กับ สก็อต ทอร์นเบอร์รี (2546, หน้า 111) กล่าวว่า อุปสรรคยิ่งใหญ่ประการหนึ่งสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษจำนวนมาก

คือ การไม่รู้คำศัพท์ ซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญของปัญหาการอ่านไม่เข้าใจ ฟังไม่รู้เรื่อง ไปจนถึงพูดไม่ได้ และเขียนไม่ออก ดังนั้น ผู้เรียนที่ต้องการเรียนภาษาเพื่อให้สามารถใช้ในการติดต่อสื่อสารได้ จำเป็นต้องรู้คำศัพท์จำนวนมากพอ ซึ่งปัญหาเรื่องรู้คำศัพท์ไม่เพียงพอ นั้น สามารถแก้ไขได้โดยการฝึกอ่านภาษาอังกฤษให้มาก ๆ (ธนพล จาคใจดี, 2546, หน้า 2) สมุทร เชนเขาวนิช (2545, หน้า 15) ได้พูดถึงอุปสรรคที่ยิ่งใหญ่อันหนึ่งของนักศึกษาไทยเวลาอ่านภาษาอังกฤษ คือ อ่านแล้วไม่ค่อยเข้าใจ ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจากคิดศัพท์ หรือ ไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่มีอยู่ในข้อความที่กำลังอ่าน จึงทำให้รู้สึกว่าการอ่านเป็นเรื่องยาก น่าเบื่อหน่าย และ ยิ่งไปกว่านั้นยังทำให้เกิดความหวั่นไหว ไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง ฉะนั้น ในการอ่านการรู้คำศัพท์จึงเป็นสิ่งจำเป็น นอกจากนี้ วิเชียร แป้นไผ่ (2547, หน้า 2) ยังได้กล่าวถึงศัพท์ว่าเป็นอุปสรรคสำคัญในการอ่านเป็นอย่างมาก แต่ผู้เรียนสามารถเพิ่มพูนศัพท์ภาษาอังกฤษได้โดยใช้ตัวแนะจากบริบท (Context Clue)

โดยทั่วไปแล้ว ผู้อ่านไม่ว่าจะเป็นเด็ก ผู้เริ่มหัดอ่าน หรือ ผู้อ่านที่มีความสามารถสูงล้วนใช้ตัวแนะจากบริบท (Context Clue) ในการอ่านทั้งนั้น แต่มักเป็นการใช้แบบอัตโนมัติโดยไม่รู้ตัว (สุนิจ สุตินทวิบูลย์, 2543, หน้า 4) ซึ่งตรงกับงานเขียนของ สตอฟเฟอร์ (Stauffer, 1969, p. 275) ในหนังสือ Directing the Reading – Thinking Process ที่เขียนไว้ว่า “ทักษะและประสิทธิภาพในการใช้ตัวชี้แนะจากบริบทเพื่อหาความหมายของคำต่อนักอ่าน มีความสำคัญที่สุดในบรรดาทักษะทั้งหลายเพราะเป็นสิ่งจำเป็นต่อการเข้าใจสิ่งที่อ่าน” ส่วน คลาร์ก และซิลเบอร์สไตน์ (Clark & Silberstein, 1977, pp. 135-154) มีความเห็นว่าทักษะการใช้ตัวแนะจากบริบทเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดในบรรดาทักษะของการหาความหมายของคำ เช่นกัน ซึ่งตรงกับความคิดเห็นของ เบรินฮาร์ด (Bernhardt, 1991) กล่าวไว้โดยสรุปว่า ความเข้าใจในการอ่านจะเกิดขึ้นได้ต้องอาศัยองค์ประกอบที่สำคัญในการอ่าน 3 ประการ คือ ความรู้ทางภาษาที่ใช้ในบทอ่านด้านคำศัพท์ โครงสร้างทางไวยากรณ์ และที่สำคัญคือความสามารถในการแปลความหมายจากบริบท

อย่างไรก็ตามการเรียนภาษาอังกฤษในระดับที่สูงขึ้น “การอ่าน” อาจนับได้ว่าเป็นหัวใจของการศึกษาวิชาภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ฝ่ายวิชาการ บริษัทสกายบุ๊ก, 2542, หน้า 1) เพราะเนื่องจากมีรูปประโยค และคำศัพท์ที่ยากขึ้น ผู้เรียนจึงต้องรู้หลักในการอ่านแบบมีหลักการ โดยเฉพาะการเดาคำศัพท์ และรูปแบบประโยคที่ช่วยให้เข้าใจเรื่องราวได้ตีพอประมาณ โดยไม่จำเป็นต้องเปิดพจนานุกรม (ขงยุทธ ใจดี และคณะ, 2547, หน้า 89) ซึ่งตรงกับบทความงานวิจัยเรื่องการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของบำรุง ไตรรัตน์ที่ระบุไว้ว่า ทักษะการอ่านโดยเดาความหมายจากบริบท (Contextual Guessing) เป็นทักษะสำหรับผู้เรียนระดับก้าวหน้าและระดับสูง (Advanced/ Superior) (บำรุง ไตรรัตน์, 2547, หน้า 53) ฉะนั้น ผู้สอนจึงมีบทบาทสำคัญในการที่จะช่วยหาวิธีต่าง ๆ ที่จะสอนคำศัพท์ให้ได้ผล

การใช้ตัวแนะจากบริบท (Context Clue) ต้องมีการฝึกฝนจึงจะเกิดความชำนาญ และสามารถพัฒนาการอ่านไปสู่การอ่านในระดับที่สูงขึ้นด้วย ซึ่ง สปาซ (Spache, 1963, p. 382) กล่าวว่า การใช้ตัวชี้แนะจากบริบทนี้ไม่ได้พัฒนาขึ้นเองตามอายุ หรือวุฒิภาวะของผู้อ่าน ในทางตรงกันข้าม ทักษะนี้ต้องได้รับการฝึกฝนอย่างต่อเนื่องเป็นประจำจากการสอนโดยตรง ซึ่ง สตอฟเฟอร์ (Stauffer, 1969, p. 275) ก็ได้สนับสนุนความคิดนี้ และยังเสนอให้เด็กนักเรียนได้ฝึกใช้ตัวแนะจากบริบทในการหาความหมายของสิ่งที่อ่านเป็นประจำ เพื่อให้เด็กเรียนรู้ว่าสิ่งที่สำคัญที่สุดในการอ่านก็คือ ความเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่าน ไม่ใช่การออกเสียงได้ นอกจากนี้ แม็คคัลเลอห์ (McCullough, 1958, pp. 225-230) ได้สนับสนุนอย่างแข็งขันให้สอนการใช้ตัวแนะจากบริบทในห้องเรียนแก่นักเรียนตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษา ในขณะที่ สปาซ และเบิร์ก (Spache & Berg, 1984) เห็นว่าควรให้มีแบบฝึกหัดการใช้ตัวแนะจากบริบทอยู่ในตำราสำหรับการพัฒนาการอ่าน ซึ่งก็สอดคล้องกับการศึกษาของ เอ็ดวาร์ดส์ (Edwards, 1959, pp. 392-398) ที่ว่า แม้แต่นักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยก็ยังคงได้รับประโยชน์หากได้รับการฝึกฝนทักษะนี้ต่อไป

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าการอ่านจะเป็นทักษะที่ใช้มากกว่าทักษะอื่น ๆ แต่ก็ยังมีปัญหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับต่ำ ซึ่งจากรายงานผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2547 ภาคเรียนที่ 2 จากฝ่ายทะเบียนและวัดผลของโรงเรียนบางน้ำเปรี้ยววิทยา จังหวัดฉะเชิงเทรา พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษทักษะอ่านของนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 45 ต่ำกว่าเกณฑ์ และจากการตรวจสอบเอกสารการประเมินผลทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนพบว่า สาเหตุส่วนใหญ่มาจากการไม่มีความหมายคำศัพท์ ซึ่งเป็นพื้นฐานในการถ้อยไขไปสู่การอ่านในระดับที่สูงขึ้น นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยของ เรวดี หิรัญ (2540, หน้า 151) ที่ศึกษาความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่าความสามารถในการอ่านของนักเรียนยังอยู่ในเกณฑ์ต่ำ รู้ศัพท์น้อยอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่น่าพอใจ ซึ่งการสอนเป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยแก้ปัญหาดังกล่าวนี้ได้

จากสภาพปัญหาดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า สาเหตุที่ทำให้ผลการเรียนการสอนอ่านภาษาอังกฤษทักษะอ่านยังไม่น่าพอใจ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนดำนั้นอาจเนื่องมาจากครูขาดเทคนิค วิธีการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียน การใช้สื่อไม่หลากหลาย ไม่น่าสนใจ และ ไม่เหมาะสมกับศักยภาพของผู้เรียน ครูและนักเรียนขาดการมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน จึงทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไม่บรรลุผลตามวัตถุประสงค์ ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะแก้ปัญหาการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีความสามารถในการภาษาอังกฤษอ่านต่ำ ด้วยการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการหาความหมายศัพท์จากบริบท นอกจากนี้ผู้วิจัยยังสนใจที่จะศึกษาตัวแปรเพศและ

แผนการเรียนรู้ระหว่างแผนการเรียนรู้-คณิต กับแผนการเรียนรู้ศิลปะ-ภาษา และเพศว่าจะส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษหรือไม่ ซึ่งมีงานวิจัยต่างประเทศของ แอนโทนี, ฟิลลิปส์ และคริสติน (Anthony, Philip, & Christine, 2000) ที่ศึกษาตัวพยากรณ์ด้านพุทธิปัญญา อารมณ์ บุคลิกภาพ และลักษณะประชากรต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาภาษาต่างประเทศ พบว่าด้านลักษณะประชากร ตัวแปรเพศ และตัวแปรจำนวนวิชาภาษาต่างประเทศมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกกลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เนื่องจากนักเรียนในระดับชั้นดังกล่าวได้เรียนรู้คำศัพท์ โครงสร้างทางไวยากรณ์ และมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ รวมไปถึงพื้นความรู้ และประสบการณ์เดิมเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ของภาษาอังกฤษมาพอสมควร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการหาความหมายศัพท์จากบริบทของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการทดลอง
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการหาความหมายศัพท์จากบริบทของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างแผนการเรียนรู้-คณิต กับแผนการเรียนรู้ศิลปะ-ภาษา
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการหาความหมายศัพท์จากบริบทของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย
4. เพื่อวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ระหว่างแผนการเรียนรู้และเพศ

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. ความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการหาความหมายศัพท์จากบริบทของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนการเรียนรู้-คณิต และแผนการเรียนรู้ศิลปะ-ภาษา มีความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการหาความหมายศัพท์จากบริบทแตกต่างกัน
3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 นักเรียนหญิงและนักเรียนชายมีความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการหาความหมายศัพท์จากบริบทแตกต่างกัน
4. แผนการเรียนรู้และเพศมีปฏิสัมพันธ์กัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางการเรียนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในเรื่องการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการหาความหมายศัพท์จากบริบท
2. เป็นแนวทางในการจัดแผนการเรียนให้เหมาะสมกับความสามารถและลักษณะของผู้เรียน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบางน้ำเปรี้ยววิทยา อำเภอบางน้ำเปรี้ยว จังหวัดฉะเชิงเทรา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศรีสะเกษ เขต 1

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบางน้ำเปรี้ยววิทยา อำเภอบางน้ำเปรี้ยว จังหวัดฉะเชิงเทรา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศรีสะเกษ เขต 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 แผนการเรียนวิทย์-คณิต และแผนการเรียนศิลป์-ภาษา จำนวน 60 คน โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่ายมา 2 ห้องเรียน แบ่งเป็นแผนการเรียนวิทย์-คณิต 1 ห้อง จำนวน 30 คน และแผนการเรียนศิลป์-ภาษา 1 ห้องเรียน จำนวน 30 คน

3. ตัวแปร

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

3.1.1 แผนการเรียน แบ่งเป็นแผนการเรียนวิทย์-คณิต และแผนการเรียนศิลป์-ภาษา

3.1.2 เพศ ได้แก่ เพศชาย และเพศหญิง

3.1.3 การสอนอ่านจับใจความภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการหาความหมายศัพท์จากบริบท (Context Clues)

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการหาความหมายศัพท์จากบริบท

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 ใช้เวลาในการทดลอง จำนวน 14 ชั่วโมง

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ความสามารถในการอ่านจับใจความ หมายถึง ความสามารถในการจับประเด็นสำคัญ ๆ ของสาระหรือบทอ่าน รวมทั้งสามารถตีความ เข้าใจสัญลักษณ์และความคิดของผู้เขียน

2. เทคนิคการหาความหมายศัพท์จากบริบท หมายถึง เทคนิคที่ใช้ในการเดาคำศัพท์ ซึ่งประกอบด้วยเทคนิคจำนวน 7 เทคนิค (สุนิจ สุตตฉวีบุญ, 2543, หน้า 4-17) ดังนี้ คือ

2.1 คำจำกัดความ (Definition) หมายถึง การอธิบายคำหรือความหมายของคำคำนั้น อย่างสั้น ๆ และเข้าใจได้ง่าย เพื่อช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจสิ่งที่อ่านได้โดยไม่ต้องเสียเวลาเปิด พจนานุกรม

2.2 การกล่าวซ้ำโดยไม่ใช้คำเดิม (Restatement) หมายถึง การกล่าวถึงศัพท์ยากซ้ำ อีกครั้งหนึ่ง โดยใช้คำที่มีความหมายเหมือนกัน (Synonym) หรือวลี (กลุ่มคำที่ไม่ใช่ประโยค) ที่มีความหมายเหมือนกันแทน

2.3 ความหมายเหมือนกัน (Similar Meaning) หมายถึง การให้ความหมาย ของศัพท์ยากไว้ในรูปของคำจำกัดความ หรือการกล่าวซ้ำโดยไม่ใช้คำเดิม ผู้เขียนอาจใช้คำ หรือ ข้อความที่มีความหมายเหมือนกับศัพท์ยากได้ใน 2 ลักษณะ ดังนี้

2.3.1 การเปรียบเทียบ (Comparison) หมายถึง การนำเอาลักษณะที่เหมือนกัน ของคน 2 คน สิ่งของ 2 สิ่ง ความคิดเห็น 2 ความคิด ฯลฯ มาเปรียบเทียบกับกัน เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจ ความหมายได้ง่าย และชัดเจนขึ้น

2.3.2 การใช้คำแทน (Substitution) หมายถึง การใช้คำศัพท์แทนข้อความที่มี ใจความยาวกว่าหนึ่งประโยค หรือการใช้คำศัพท์ใหม่แทนข้อความที่มีความหมายเหมือนกับ คำศัพท์ยากนั้น โดยใช้แทนในประโยคต่อ ๆ มา แทนที่จะใช้คำศัพท์ตัวเดิมซ้ำ ๆ ซึ่งคำที่ใช้คำแทน นั้นจะต้องช่วยให้ทราบความหมายของศัพท์ยากตัวแรกนั้นได้

2.4 ความหมายตรงกันข้าม (Opposite Meaning) หมายถึง คำที่มีความหมายตรงกันข้าม กับคำอื่น (Antonym) หรือวลีที่มีความหมายตรงข้ามกับศัพท์ยากนั้นเป็นตัวแทน ที่ช่วยให้ผู้อ่าน ทราบความหมายของศัพท์ยากได้

2.5 ตัวอย่าง (Example) หมายถึง ตัวนะจากบริบทที่ช่วยให้ทราบความหมายของ ศัพท์คำนั้นได้ โดยมีลักษณะบางประการร่วมกันซึ่งช่วยให้ผู้อ่านทราบความหมายของคำศัพท์ยาก

2.6 คำอธิบาย หรือคำบรรยาย (Explanation) หมายถึง คำที่ไม่ใช่ความหมายของ ศัพท์ยากโดยตรง แต่เป็นการให้ข้อมูลเพิ่มเติม หรือ อธิบายขยายความเพื่อเป็นตัวแทน ช่วยให้อ่าน เข้าใจหรือเดาความหมายของศัพท์ยากนั้นได้

2.7 คำที่คุ้นเคย (Familiar Words) หมายถึง การนำคำศัพท์ตัวอื่น ๆ ในประโยค หรือข้อความที่ผู้อ่านรู้จัก หรือคุ้นเคยคืออยู่แล้วมาช่วยหาความหมายของศัพท์ยาก โดยดูว่าคำ ๆ นั้น มีความเกี่ยวข้องกับศัพท์ยากอย่างไร ซึ่งผู้อ่านต้องนำทั้งความรู้เดิมและประสบการณ์ของตนเองมา ประยุกต์กับข้อความที่อ่านประกอบการใช้เหตุผล เพื่อนำไปสู่การหาความหมายศัพท์ยาก

3. การสอนอ่านจับใจความภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการหาความหมายศัพท์จากบริบท หมายถึง การสอนให้ผู้เรียนอ่านบทอ่านแล้วสามารถนำคำ หรือ ข้อความรอบ ๆ คำที่ไม่ทราบความหมาย มาใช้ประกอบการหาความหมายศัพท์จากบริบทมีขั้นตอน ดังนี้

3.1 ขั้นกระตุ้นหรือทบทวนความรู้เดิม (Warm up) เป็นการกระตุ้นผู้เรียนและตรวจสอบพื้นฐานความรู้เดิม โดยการใช้สื่อการเรียนรู้ หรือ กำหนดปัญหาให้ผู้เรียนตอบ รวมทั้งการค้นคว้าจากบุคคล สิ่งแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน

3.2 ขั้นการศึกษาการใช้เทคนิคตัวแนะจากบริบท ซึ่งประกอบด้วยขั้นตอน ดังนี้

3.2.1 นักเรียนศึกษาใบความรู้เรื่องตัวแนะจากบริบท พร้อมทำแบบฝึกหัดภายในเวลาที่กำหนด จากนั้นนักเรียนและครูช่วยกันเฉลยคำตอบ

3.2.2 นักเรียนนำเทคนิคจาก ข้อ 3.2.1 ไปใช้อ่านบทอ่านที่ครูกำหนดให้ (Testing) โดยนักเรียนต้องทำแบบฝึกหัดหาความหมายศัพท์จากบริบทก่อนอ่านเนื้อเรื่อง (Before Reading) ซึ่งเป็นการนำคำศัพท์จากบทอ่านมาให้นักเรียนศึกษา

3.2.3 นักเรียนและครูช่วยกันเฉลยแบบฝึกหัด

3.3 ขั้นอ่าน (While Reading) นักเรียนอ่านบทอ่านที่กำหนดให้ พร้อมกับวิเคราะห์ และหาความหมายศัพท์ยากด้วยตนเอง โดยการนำความรู้คำศัพท์จากแบบฝึกหัดก่อนเรียน (Before Reading) มาเชื่อมโยงกัน ซึ่งจะทำให้การอ่าน และการทำความเข้าใจเนื้อเรื่องของนักเรียนรวดเร็วขึ้น โดยไม่ต้องเปิดพจนานุกรม (Dictionary)

3.4 ขั้นสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (After Reading) นักเรียนสรุปเรื่องที่อ่าน และทำแบบฝึกหัดหลังอ่าน (After Reading) เพื่อตรวจสอบความเข้าใจเรื่องที่อ่าน หลังจากนั้น นักเรียนและครูช่วยกันเฉลยคำตอบ

3.5 ขั้นนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ (Application) นักเรียนนำเทคนิคต่าง ๆ ที่เรียนมาแล้วนั้น ไปใช้อ่านบทอ่านอื่น ๆ เพื่อเป็นการพัฒนาการอ่านให้ดียิ่งขึ้น

4. แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการหาความหมายศัพท์จากบริบท หมายถึง เครื่องมือวัดความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการหาความหมายศัพท์จากบริบท ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อวัดความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หลังจากการเรียนรู้จบ ครบทุกแผนการสอนที่ใช้ทดลอง

5. แผนการเรียน หมายถึง กรอบการจัดการเรียนรู้ตามความถนัดและความสนใจของผู้เรียน ประกอบด้วยแผนการเรียนวิทย์-คณิตที่เน้นเรียนวิชาวิทยาศาสตร์และวิชาคณิตศาสตร์เป็นพื้นฐานมากกว่าวิชาอื่น ๆ และแผนการเรียนศิลป์-ภาษาที่เน้นเรียนวิชาภาษาและวิชาทั่วไปเป็นพื้นฐาน

6. นักเรียน หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 โรงเรียนบางน้ำเปรี้ยววิทยา อำเภอบางน้ำเปรี้ยว จังหวัดฉะเชิงเทรา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศะเชิงเทรา เขต 1

มหาวิทยาลัยบูรพา
Burapha University